

EUROOPA PARLAMENT

2004

2009

Istungidokument

LÕPLIK
A6-0094/2005

20.4.2005

RAPORT

Nõukogu soovitus määrata Lorenzo Bini Smaghi Euroopa Keskpanga juhatuse liikmeks

(6289/2005 – C6-0054/2005 – 2005/0802(CNS))

Majandus- ja rahanduskomisjon

Raportöör: Pervenche Berès

Kasutatud tähised

- * nõuandemenetlus *häälteenamus*
- **I koostöömenetlus (esimene lugemine) *häälteenamus*
- **II koostöömenetlus (teine lugemine) *häälteenamus ühise seisukoha heakskiitmiseks, parlamendi koosseisu enamus ühise seisukoha tagasilükkamiseks või muutmiseks*
- *** nõusolekumenetlus *parlamendi koosseisu enamus v.a EÜ asutamislepingu artiklites 105, 107, 161 ja 300 ja ELi lepingu artiklis 7 toodud juhtudel*
- ***I kaasotsustamismenetlus (esimene lugemine) *häälteenamus*
- ***II kaasotsustamismenetlus (teine lugemine) *häälteenamus ühise seisukoha heakskiitmiseks, parlamendi koosseisu enamus ühise seisukoha tagasilükkamiseks või muutmiseks*
- ***III kaasotsustamismenetlus (kolmas lugemine) *häälteenamus ühise seisukoha heakskiitmiseks*

(Antud menetlus põhineb Euroopa Komisjoni poolt ette pandud õiguslikul alusel.)

Õigusloomega seotud tekstide kohta esitatud muudatusettepanekud

Parlamendi muudatusettepanekutes tõstetakse muudetud tekst esile ***paksus kaldkirjas***. Tavalises kaldkirjas märgistus on mõeldud tehnilistele osakondadele ja tähistab neid õigusakti osi, mille kohta on tehtud parandusettepanek lõpliku teksti vormistamiseks (nt ilmselgelt valed või puuduvad lõigud mõnes tõlkeversioonis). Selliste parandusettepanekute puhul tuleb saada vastavate tehniliste osakondade nõusolek.

SISUKORD

lehekülg

EUROOPA PARLAMENDI ÕIGUSLOOMEGA SEOTUD RESOLUTSIOONI PROJEKT .	4
EXPLANATORY STATEMENT.....	5
ANNEX 1: CURRICULUM VITAE	6
LISA 2: TEATIS PARLAMENDILIIKMETELE NR 18/2005	11
MENETLUS.....	28

EUROOPA PARLAMENDI ÕIGUSLOOMEGA SEOTUD RESOLUTSIOONI PROJEKT

nõukogu soovitusel kohta määrata Lorenzo Bini Smaghi Euroopa Keskpanka juhatuse liikmeks
(6289/2005 – C6-0054/2005 – 2005/0802(CNS))

Euroopa Parlament,

- võttes arvesse nõukogu 8. märtsi 2005. aasta soovitus (6289/2005)¹;
 - võttes arvesse EÜ asutamislepingu artikli 112 lõike 2 punkti b, millele vastavalt nõukogu konsulteeris parlamendiga (C6-0054/2005);
 - võttes arvesse oma kodukorra artiklit 102;
 - võttes arvesse majandus- ja rahanduskomisjoni aruannet (A6-0094/2005),
1. esitab pooldava arvamuse Lorenzo Bini Smaghi Euroopa Keskpanka juhatuse liikmeks määramise kohta;
 2. teeb oma presidendile ülesandeks edastada see otsus nõukogu presidendile liikmesriikide valitsustele edastamiseks

¹ ELT L 68, 15.3.2005, lk 40.

EXPLANATORY STATEMENT

Introduction

1. Par lettre du 8 mars 2005, le Conseil a consulté le Parlement européen sur la nomination de M. Lorenzo Bini Smaghi à la qualité de membre du directoire de la Banque centrale européenne pour un mandat d'une durée de huit ans. La commission compétente du Parlement européen, à savoir la commission économique et monétaire, a ensuite évalué les références du candidat, en particulier au regard des conditions énoncées à l'article 112 du traité et, tel qu'il découle de l'article 110, de l'impératif d'indépendance totale de la BCE. Dans le cadre de cette évaluation, la commission a reçu du candidat un curriculum vitae (annexe 1) ainsi que ses réponses au questionnaire écrit qui lui avait été adressé (annexe 2). Ensuite, le 19 avril 2005, la commission a entendu, pendant une heure et demie, le candidat proposé, lequel, au cours de cette audition, a fait une déclaration liminaire puis a répondu aux questions des membres de la commission. (Le compte rendu in extenso de l'audition est disponible sur support papier et sur le site Internet de la commission.)

Evaluation

2. Votre rapporteur considère que le dossier de M. Lorenzo Bini Smaghi démontre que ce dernier a les qualités requises pour être un bon candidat au regard des exigences principales énoncées dans le traité : intégrité personnelle ainsi qu'autorité et expérience professionnelle reconnues dans le domaine monétaire et bancaire. Ceci a été confirmé par les réponses données, au cours de l'audition du 19 avril 2005, par le candidat désigné.
3. Les débats ont fait apparaître que le candidat, européen convaincu, compétent et réaliste, était doté d'un grand sens politique et de la communication. Sans avoir répondu à toutes les questions, il a montré une grande ouverture d'esprit et devrait enrichir le Directoire d'une approche pluridisciplinaire.

ANNEX 1: CURRICULUM VITAE

LORENZO BINI SMAGHI

Born in Florence on 29 November 1956

Professional experience

Italian Ministry of the Economy and Finance

1998 - to date Director General for International Financial Relations
Currently also:
– *G7 Finance Deputy; Member of the Financial Stability Forum*
– *Vice President of the Economic and Financial Committee of the EU*
– *Chairman of the Sub-Committee on IMF issues of the EFC*
– *Chairman of the Committee on Financial Markets of the OECD*
– *President of SACE S.p.A. (Italian Export Credit Agency)*
– *Member of the Board of the EIB; Finmeccanica S.p.A.; MTS S.p.A.*

European Central Bank/European Monetary Institute (Frankfurt)

1994 - 98 Deputy Director General for Research (1998)
Head of the Policy Division (1994-98)

Banca d'Italia

1988 - 94 Head of Exchange Rate and International Trade Division, Research Department
1983 - 88 Economist, Research Department, International Section

International Monetary Fund

1982 Summer Internship, Central Banking Department

Education

1988 Ph.D in Economics, University of Chicago
1980 M.A. in Economics, University of Southern California
1978 Licence en Sciences Economiques, Université Catholique de Louvain

Author of several articles and books on international and European monetary and financial issues.

LORENZO BINI SMAGHI

Bibliography

Books

Chi Ci Salva dalla Prossima Crisi Finanziaria?, *Il Mulino*, Bologna, 2000

Open Issues in European Central Banking, *McMillan*, London, 2000 (with D. Gros)

L'Euro, *Il Mulino*, Bologna, 1998 (Third edition: 2001)

Articles

"What Went Wrong with the Stability and Growth Pact?", in *Monetary Union in Europe – Historical Perspectives and Prospects for the Future*, edited by P. B. Sørensen, DJOF Publishing, Copenhagen, 2004

"A Single European Seat in the IMF?", *Journal of Common Market Studies*, 42 (2), pp. 229-248, June 2004

"The G8's Role in Promoting Financial Stability", in *The G8, the United Nations and Conflict Prevention*, edited by J. Kirton e R. Stefanova, Ashgate Publishing, pp. 143-156, 2004

"The Governance of the International Financial System", in *The Future of the International Monetary System*, edited by Marc Uzan, Elgar, 2004

"How to Improve Economic Governance? The Coordination of Macroeconomic Policies in Europe", *Aspen European Dialogue*, February 2003 (with G. Tabellini)

"Fiscal Discipline and Policy Coordination in the Eurozone", in *Budgetary Policy in EMU: Design and Policy Challenges*, The Hague, Ministry of Finance, May 2002

"Why Enlarge the EU? A look at the Macroeconomic Implications", *The International Spectator*, 2, vol. XXXVII, pp. 51-63, April-June 2002

"Was the Provision of Liquidity Support Asymmetric in the EMS? New Light on an Old Issue", 2002, *mimeo* (with G. Ferri)

"Euro", *Iter Treccani (Scuola cultura società)*, anno IV, n. 13, pp. 14-18, October-December 2001

"Is the ECB Sufficiently Accountable and Transparent?", *European Network of Economic Policy Research Institutes*, Working Paper n. 7, September 2001 (with D. Gros)

"Towards a Truly European Market", *The International Spectator*, 4, vol. XXXV, pp. 21-25, October 2000

"Monetary and Fiscal Policy Co-operation: Institutions and Procedures in EMU", *Journal of Common Market Studies*, 38 (3), pp. 375-391, September 2000 (with C. Casini)

"Financial Stability", *Kredit und Kapital*, 2000 (with D. Gros)

"The Democratic Accountability of the European Central Bank", *BNL Quarterly Review*, June 1998

"L'Unione Monetaria è Unione Politica", *Il Mulino*, n. 373, pp. 944-950, September-October 1997

"How can the ECB be Credible?", *European University Institute*, Working Paper RSC n. 96/24, May 1996

"Convergence of Inflation and Interest Rates Prior to EMU: An Empirical Analysis", *Journal of Policy Modeling*, 18 (4), pp. 377-395, 1996 (with Paolo Del Giovane)

"Convergence of Inflation: A Necessary Prerequisite for EMU?", *Open Economies Review*, 7, pp. 117-126, 1996 (with P. Del Giovane)

"The 1992-93 EMS Crisis: Assessing the Macroeconomic Costs," in *European currency crises and after*, edited by C. Bordes. E. Girardin and J. Melitz, Manchester University Press, Manchester, pp. 28-52, 1995 (with O. Tristani)

"EMS Discipline: did it Contribute to Inflation Convergence?", *BNL Quarterly Review*, June 1994

"The Transition to EMU in the Maastricht Treaty", *Princeton Essays in International Finance*, n.194, 1994 (with T. Padoa Schioppa and F. Papadia)

"Monetary Stability, Pre-condition for Economic Stability in the European Union", *ECU Activities*, pp. 47-50, 1994

"Aree Valutarie Ottimali e Politiche di Aggiustamento", in *Unione Europea e Squilibri Regionali*, edited by D. Pettenati, Il Mulino, 1994

"L'Unione Economica e Monetaria", *Politica Internazionale*, n. 1, January-March 1993

"Is there a Triffin Dilemma for the EMS?", *Open Economy Review*, vol. 4, 1993, (with S. Vori)

"Discussion on Economic and Monetary Union: Critical Notes on the Maastricht Treaty", in *Adjustment and growth in the European Monetary Union*, edited by F. Torres and F. Giavazzi, Cambridge University Press, Cambridge, pp. 28-36, 1993

"Istituzioni Politiche e Debito Pubblico: un Commento, Teoria Economica e Analisi delle Istituzioni", edited by R. Artoni, Il Mulino, 1993

"Waiting for EMU: Living with Monetary Policy Asymmetries in the EMS", *Temi di discussione*, n. 168, Banca d'Italia, April 1992

"Exchange Rate Dynamics and Capital Mobility", *Economic Notes*, vol. 21, n. 1, 1992

"Rating the EC as an Optimal Currency Area: is it Worse than the US?", in *Finance and the International Economy* n. 6. *The Amex Bank Review Price Essays*, edited by Richard o' Brian, Oxford University Press, 1992 (with S. Vori)

"Institutional Developments Towards a Single European Monetary Policy", *Greek Economic Review*, vol. 3, n. 2, pp. 173-200, December 1991

"Monetary Institutions and Monetary Sovereignty in the EMU", in *A Currency for Europe*, edited by J. Driffil and M. Beber, Lothian Foundation Press, London, 1991

"Exchange Rate Variability and International Trade: Why is it so Difficult to Find any Empirical Relationship?", *Applied Economics*, vol. 23, pp. 927-936, 1991

"Liberalizzazione Valutaria e Apprezzamento del Cambio: ma è Veramente un Paradosso?", *Quaderni Sardi di Economia*, n. 1/2, 1991

"Concorrenza, Egemonia e Unificazione Monetaria", *Politica Economica*, vol. 6, n. 3, December 1990 (with S. Vori)

"From the Werner Report to the Rome Intergovernmental Conference: the Long Road Towards European Monetary Unification", *ECU Newsletter*, pp. 5-7, October 1990

"L'Unione Economica e Monetaria: il Dibattito delle Idee", *L'Impresa e Banca*, pp. 18-22, September 1990

"Progressing Towards European Monetary Unification: Selected Issues and Proposals", *Temi di discussione*, n. 133, Banca d'Italia, March 1990

"Chapter 10, A Strategy for the ECU", *Ernst and Young, Kogan Page*, London 1990

"Monetary and Exchange Rate Policy in the EMS with Free Capital", in *The European Monetary System in the 1990's*, edited by Paul De Grauwe and Lucas Papademos, Longman, London, pp. 120-155, 1990 (with S. Micossi)

"Le Esportazioni dai Paesi in Via di Sviluppo", *Politica Internazionale*, n. 1/2, pp. 101-121, 1990 (with D. Porciani e L. Tornetta)

"Il Ruolo delle Esportazioni nel Processo di Crescita e Aggiustamento dei PVS", in *Il Difficile Sentiero del Riequilibrio: L'Economia Internazionale negli Anni Ottanta*, edited by S. Micossi e S. Vona, Il Mulino, 1990 (with D. Porciani e L. Tornetta)

"Managing Exchange Markets in the EMS with Free Capital", *BNL Quarterly Review*, n. 171, pp. 395-430, December 1989 (with S. Micossi)

"Fiscal Prerequisites for Further Monetary Convergence in the EMS", *BNL Quarterly Review*, n. 169, pp. 165-190, June 1989

"Target Zones vs. Real Exchange Rate Rules: Comparative Dynamics", *European Journal of Political Economy*, vol. 5, pp. 501-517, 1989

"La Coesione dello SME e il Ruolo dei Fattori Esterni: un'Analisi in Termini di Commercio Estero", *Giornale degli Economisti e Annali di Economia*, pp. 1-44, January 1988 (with S. Vona)

"The Effects of Economic Convergence and Competitiveness on Trade among the EMS Countries", in *Macroeconomic Policy and Economic Interdependence*, edited by D. Hodgman and G. Woods, McMillan, London, 1988 (with S. Vona)

"Economic Growth and Exchange Rates in the European Monetary System: their Trade Effects in a Changing External Environment", in *The European Monetary System*, edited by F. Giavazzi, S. Micossi and M. Miller, Cambridge University Press, London, 1988 (with S. Vona)

"L' Evoluzione degli Accordi di Cambio dello SME", in *L'Unificazione Monetaria e lo SME*, by R. Masera, Il Mulino, Bologna, 1987 (with R. Masera)

"La Rivoluzione della Nuova Macroeconomia", *Quaderni Sardi di Economia*, n. 1/2, pp. 15-28, 1987

"Le Tensioni Commerciali nello SME: il Ruolo delle Politiche di Cambio e della Convergenza Economica", *Contributi all'Analisi Economica*, n. 2, pp. 7-67, December 1986 (with S. Vona)

"La Bilancia dei Pagamenti degli Stati Uniti e il Tasso di Cambio del Dollaro", *Temi di Discussione*, n. 58, Banca d'Italia, January 1986

"Politica Fiscale, Debito Estero degli Stati Uniti e Tasso di Cambio del Dollaro", *Quaderni Sardi di Economia*, n. 2/3, pp. 225-240, 1986

"Dinamica dei Tassi di Cambio e Interventi", *Giornale degli Economisti e Annali di Economia*, pp. 619-638, November-December 1985

"Have Exchange Rates Varied Too Much With Respect to Market Fundamentals?", *Giornale degli Economisti e Annali di Economia*, pp. 45-54, January-February 1985

"The Effectiveness of Monetary Policy: An Empirical Investigation for Italy (1966-1981)", *Giornale degli Economisti e Annali di Economia*, pp. 679-690, September-October 1983 (with P. Tardini)

LISA 2: TEATIS PARLAMENDILIIKMETELE NR 18/2005

Teema: Euroopa Keskpanga juhatuse liikmekandidaadi Lorenzo Bini Smaghi vastused küsimustele

Saadame Teile Euroopa Keskpanga juhatuse liikmekandidaat Lorenzo Bini Smaghile esitatud küsimustele antud vastused.

EUROOPA LIIDU SISEPOLIITIKA
PEADIREKTORAAT

4. aprill 2005

Euroopa Keskpanga juhatuse liikmekandidaadi

Lorenzo Bini Smaghi

vastused küsimustele

A. Isiklik ja ametialane taust

1. Palun tooge välja oma peamised ametialase kogemuse aspektid valuuta-, finants- ja majandustegevusega seotud küsimustes.

Pärast Louvaini Ülikooli (*Licence en Sciences Economiques*) ja Chicago Ülikooli (doktorikraad majanduses) lõpetamist asusin 1983. aastal tööle Itaalia Keskpanga (Banca d'Italia). Töötasin uurimisosakonnas, rahvusvahelises divisjonis, kus minust sai hiljem Euroopa Rahaliidu eest vastutava üksuse eest vastutav isik. Üksuse ülesannete hulka kuulusid Euroopa Rahasüsteemi juhtimine ja Euroopa Rahaliidu ettevalmistustöö. Rahanduskomitee liikmekandidaadina andsin oma panuse Maastrichti lepingu ettevalmistustööle. Samuti esindasin Itaalia Keskpanga (Banca d'Italia) keskpanga juhatajate komisjoni valuutapoliitika allkomisjonis ja rahanduspoliitika allkomisjonis – kahes peamises poliitika kooskõlastamise foorumis rahaliidu esimeses ja teises etapis.

1994. aastal liitusin Euroopa Rahandusinstituudiga selle asutamisel. Juhatasin poliitikadivisjoni, mis valmistas ette EKP poolt maksesüsteemide, pangandusjärelevalve, rahvusvahelise koostöö ja valuutapoliitika, raamatupidamise, pangatähtede ja ühisrahale üleminekuga seotud valdkondades rakendatavat institutsionaalset raamistikku ja poliitikat.

1998. aastal, kohe pärast Euroopa Keskpanga loomist, hakkasin tööle rahvusvaheliste finantssuhete osakonna juhatajana Itaalia riigikassas. Selles ametis olen olnud vastutav rahvusvaheliste rahandus- ja arenguküsimuste eest G7, G10 ja G20 grupi riikide, Rahvusvahelise Valuutafondi ja Maailmapanga kontekstis. Tegutsesin kõikides nendes foorumites Itaalia rahandusministri asetäitjana. Majandus- ja rahanduskomitee liikmena (mille asepresidendiks olen olnud alates 2003. aastast) olen olnud ka vastutav Euroopa küsimuste eest. Selles kontekstis juhatasin ka alates 2001. aastast EKP allkomisjoni Rahvusvahelise Valuutafondiga seotud küsimustes. Olen samuti olnud Euroopa Investeerimispanga juhatuse liige ning juhatanud OECD finantsturgude komisjoni.

Alates 2001. aastast olen olnud Itaalia Ekspordikrediidiagentuuri SACE president ning Finmeccanica SpA ja MTSi juhatuste liige.

2. Palun tõstke esile oma Euroopa ja rahvusvahelise kogemuse peamised aspektid.

Nagu ülalpool mainitud, on kogu mu ametialane karjäär välja kujunenud rahvusvahelise ja Euroopa poliitika küsimuste valdkondades.

Itaalia Keskpankas (Banca d'Italia) ja Euroopa Rahandusinstituudis töötasin ma raha- ja valuutapoliitika alal, nii ühtse poliitika instrumentide ja menetluste kooskõlastamise kui ka ettevalmistuse alal. Olin nimetatud poliitikaküsimuste peamiste kooskõlastusfoorumite liige.

Itaalia riigikassas olen olnud vastutav tähtsamate rahvusvahelise ja Euroopa poliitika küsimuste eest. Lubage mainida eriti 2001. aasta G7 eesistumist, mille kestel olen vastutav rahandusministrite kohtumiste ja tippkohtumise ettevalmistamise eest, ning 2003. aasta ELi eesistumist.

Olen kirjutanud rahvusvaheliste ja Euroopa küsimuste kohta ka mitmeid raamatuid ja artikleid.

3. Mis on tähtsaimad otsused, mille vastuvõtmisest olete oma ametialases elus osa võtnud?

Olen olnud mitmete otsuste vastuvõtmise juures erinevates poliitikavaldkondades vahetult või gruppide ja foorumite kontekstis, millest osa võtsin.

Itaalia Keskpankas (Banca d'Italia), Euroopa Rahasüsteemi eest vastutava üksuse eest vastutava isikuna aitasin eriti kaasa liiri vahetuskursi reguleerimistega seotud tähtsamate otsuste tegemisele kuni selle väljumiseni vahetuskursimehhanismist 1992. aastal. Samuti olen aidanud kaasa 1990. aasta oktoobri Euroopa Ülemkogu järelduste tegemisele, mis määratlesid valitsustevahelise konverentsi mandaadi, mille tulemuseks oli Maastrichti leping.

Itaalia Riigikassas olen olnud vastutav Itaalia seisukohtade eest rahvusvaheliste finantsinstitutsioonide juhatustes. Euroopa Rahanduskomitee liikmena olen osalenud ka ECOFINi tähtsamate otsuste vastuvõtmisel, eriti stabiilsuse ja kasvu pakti ning selle reformimisprotsessi rakendamise kontekstis. G7 saadikuna olen alates 1999. aastast võtnud osa mitmetest rahvusvahelise finantssüsteemi reformiga seotud otsustamistest ning mitmete finantskriisidega seotud otsuse vastuvõtmisest (näiteks Brasiilia 1999. aastal ja Argentiina 2001. ja 2003. aastal).

B. Rahandus- ja majanduspoliitika

4. Millised on peamised eesmärgid, mida Euroopa Keskpanga juhatuse liikme kaheksa-aastase mandaadi jooksul järgiksite?

EKP-l on selge mandaat. See paneb kõik mu intellektuaalsed omadused, juhtimisoskused, ametialase kogemuse ja aususe EKP teenistusse tagamaks, et see rakendab oma mandaati tõhusaimal ja läbipaistvaimal viisil.

5. Kuidas peaks EKP Teie arvates täitma asutamislepingust tulenevaid sekundaarseid kohustusi (aitamaks kaasa majanduskasvu ja täielikule tööhõivele) ja milliseid vahendeid võiks EKP selleks kasutada, kahjustamata seejuures hindade stabiilsuse eesmärki?

Asutamisleping sätestab selgelt, et vastavalt hindade stabiilsuse kindlustamise esmasele eesmärgile peaks EKP toetama Euroopa Liidu majanduspoliitikat, mille eesmärgiks on eriti kasvu ja tööhõive soodustamine.

EKP-l on mitmeid vahendeid nimetatud eesmärgi saavutamiseks. Lubage mul alustada kõige ilmsemast – rahanduspoliitikast.

Kui hindade stabiilsuse eesmärk on kahjutult saavutatud, st inflatsioonimäär on alla 2% ja selle lähedal, võib jääda ruumi majanduslikku aktiivsust toetavale rahanduspoliitikale. Põhitingimus, millele peab vastama, on see, et hindade stabiilsus tuleb saavutada kahjutult. Selle hindamiseks tuleb hindade stabiilsust mõõta mitte ainult vaadeldud inflatsioonimäära suhtes, vaid ka inflatsiooniprognoside ja -ootuste suhtes keskmise tähtaja jooksul. Arvestades, et olukord valuutaturul mõjutab hindu ja inflatsiooni viivitusega (keskmiselt 12–18 kuud), tuleb lisaks sellele rahanduspoliitika edaspidise laienemise ruumi, st intressimäära edaspidiseks vähendamiseks, hinnata potentsiaalse mõju valguses inflatsioonile järgmise 12–18 kuu jooksul. Siiski eksisteerib intressimäärade kärpimise võimaluse piir, mis on tingitud mõjust likviidsuse loomisele ning hinna kujunemise võimalikule mõjule väärtpaberiturul, mis võib tuleviku inflatsioonile kaasa aidata või selle kiirenemisest märku anda. Kokkuvõttes sõltub manööverdamisruum rahanduspoliitikas mitte ainult täheldatud inflatsioonist, vaid ka prognoositavast inflatsioonist.

Viimaste aastate jooksul on euroala rahanduspoliitika toetanud majanduslikku aktiivsust, hoides intressimäärad madalamad, kui see oleks olnud jõulisema kasvu puhul. Seda saab hinnata näiteks intressimäärade taset euroalal SKP kasvumääraga võrreldes. Normaalsetes kasvutingimustes ning ilma inflatsiooni surveta kalduvad intressimäärad olema kooskõlas töötootluse kasvu määraga või sellest veidi kõrgemad. Viimase kahe aasta jooksul, kus keskmine kasv reaalses näitajates oli umbes 1–2% ning 4–5% nominaalsetes näitajates, on lühiajalised intressimäärad olnud negatiivsed reaalses näitajates ja 2% nominaalsetes näitajates. Isegi pikaajalised intressimäärad on olnud madalamad kui SKP kasv, soodustades nii ulatuslikku likviidsust euroalal. Sellised intressimäärade madalad tasemed on olnud võimalikud, kuna inflatsiooniprognosid on jäänud allasurutuks tänu EKP inflatsioonivastase poliitika usaldusväärsusele.

Kas intressimäärasid oleks võidud isegi veel madalamaks lasta, nagu näiteks USAs? Mitu asja viitab sellele, et see ei oleks olnud asjakohane. Esiteks tekitab negatiivsete intressimäärade pikaleveninud periood moonutusi majanduses ning pole seega soovitatav, välja arvatud juhul, kui erandlikud asjaolud, nagu näiteks deflatsioon, seda õigustavad. Viimastel aastatel ei ole euroala ähvardanud deflatsioon, samas kui USA inflatsioon langes 2002. aastal suhteliselt madalale tasemele, tekitades muret võimaliku deflatsiooniohu pärast. Teiseks on kavandatud inflatsioon jäänud euroalal kahest protsendist suuremaks, mis seega ei õigusta edasisi määrade kärpimisi. Kolmandaks on tõendeid selle kohta, et finantsturgusid on iseloomustanud suur likviidsus, millega on mõnes euroala riigis kaasnenu olulised aktive ja elamuehituse hindade tõusud. Edasine intressimäärade alandamine oleks tekitanud probleeme.

Kokkuvõtteks on majanduslikku aktiivsust toetavale rahanduspoliitikale ruumi siis, kui on saavutatud hindade stabiilsus. Sellist ruumi on viimastel aastatel euroalal laialdaselt kasutatud.

On ka muid viise, mida lühidalt mainiksin, mille kaudu saab EKP toetada euroalal kasvu ja tööhõivet. Peamine neist on panustamine ühtse finantsturu, eriti rahaturu, loomisse. Ühine ja ühtne finantsturg Euroopas on üks jätkusuutliku pikaajalise kasvu võtmetähtsusega tingimus. Teine vahend on EKP roll finantsstabiilsuse edendamisel, eriti maksesüsteemide kontrolli ning järelevalvetegevuste koordineerimisele kaasaaitamise kaudu. Finantsstabiilsus on võtmetähtsusega element makromajandusliku stabiilsuse saavutamiseks. Ma pöördun kõnealuste küsimuste juurde vastuses C jao küsimustele.

6. Stabiilsuse ja kasvu pakti reformi puudutavate arutelude kohta: kas Te olete praeguste reformiettepanekute poolt või vastu, ja miks?

22.–23. mail toimunud istungil kinnitas Euroopa Ülemkogu ECOFINi pakutud reformi. Lubage mul enne oma hinnangule selgituse andmist välja tuua mõned eelnevad selgitavad märkused.

Rohkem kui seitse aastat pärast stabiilsuse ja kasvu pakti algust oli mõistlik hinnata selle toimimist kogemuse põhjal. Üldiselt on laialdast tunnustust leidnud see, et stabiilsuse ja kasvu pakti rakendamisega seotud peamised probleemid tulenesid eeskätt sellest, et eelarvepoliitikat ei suudetud nõuetekohaselt korrigeerida, eriti headel aegadel, et vältida ülemääraseid puudujääke. Teisalt on kogemus ka näidanud, et pakti reeglite ja menetluse rakendamise mõningane parendamine on võimalik. Näiteks viidi eelarvepositsioonide parandamine, võtmaks arvesse liikmesriikide tsüklilist olukorda, täielikult sisse alles 2002. aastal. Teine näide on ülemkogu ja Euroopa Komisjoni erinev õiguslik tõlgendus sellele, kas asutamislepingu artikli 104 lõige 7 lubas korrata soovitus riigile, kes on kogemas ülemäära puudujääki, kui põhilised majanduslikud olud muutuvad, lubada. Pöördumine Euroopa Ühenduste Kohtusse ja viimase kohtuotsus tegi võimalikuks stabiilsuse ja kasvu pakti selgitamise, nagu on osundatud 2004. aasta juunis riigipeade või valitsusjuhtide kinnitatud Euroopa põhiseaduse eelnõule lisatud deklaratsioonis.

Stabiilsuse ja kasvu pakti reform kehtestab suurema ruumi majanduslikule analüüsile ja otsustusele eelarvepoliitika hindamisel ning eriti selles osas, kas puudujääke tuleb lugeda ülemäärasteks. Lõpuks sõltub see sellest, kuidas reformitud pakti konkreetsetel tingimustel rakendatakse, nii preventiivselt kui ka korrektiivselt. Mõne järgmise kuu jooksul võib siiski esineda oht, et reformiga kaasneb teatud ebakindlus selles, kuidas ülemäärase eelarvepuudujäägi hindamisel võetakse arvesse mõningaid “suhtelisi faktoreid”. Mõnel võib tekkida arvamus, et nüüd lubatakse märkimisväärselt suuremaid eelarvepuudujääke, ning nad hakkavad vastavalt tegutsema. See võib põhjustada mõningast väärarvamist ja võimalikku pinget. Tõepoolest, ECOFINi ja Euroopa Ülemkogu poolt kinnitatud dokumendis tehakse selgeks, et iga kolmest protsendist suurem puudujääk, mida peavad õigustama asjakohased faktorid ja erandlikud asjaolud, peab olema kolme protsendi “lähedal” ja “ajutine”. ECOFINi ministritel on selge arusaam sellest, mida tähendab “lähedal” ja “ajutine”.

Üks viis hiljutise reformi hindamiseks on kohaldada seda kunagise kogemuse suhtes. Lubage mul tuua mõned näited.

Esiteks, suurem rõhuasetus eelarve suurema korrigeerimise vajadusele “headel aegadel” oleks võimaldanud Euroopa Komisjonil ja ülemkogul avaldada suuremat survet riikidele aastatel 1999–2000, kui majanduskasv oli Euroopas soodne, et rakendada eelarve tugevamat korrigeerimist. Tõepoolest, peamised raskused, mida on viimastel aastatel kogetud mitmetes riikides, tulenevad tõsiasiast, et eelarve korrigeerimine lõppes pärast astumist Euroopa Rahaliitu, eriti Saksamaal, Prantsusmaal ja Itaalias. 2000. aastal, mis oli hiljutise majandustsükli kiireima kasvuga aasta, halvenes kõnealuste riikide tsükliliselt korrigeeritud puudujääk paranemise asemel vastavalt 5, 2 ja 6 protsendipunkti võrra. See on põhjus, miks 2001. aastal, kui majandus aeglustus, halvenesid vastavad eelarved 3% piirmääral või sellest ülalpool.

Teiseks, puudujääke, mis languse ajal ületavad veidi kolme protsendi piirmäära, kuid jäävad kontrollväärtuse lähedale, nagu näiteks Hollandi juhtumi puhul 2003. aastal, ei loeta enam ülemäärasteks. Eeltsüklilisust korrigeerimises saab niiviisi vältida.

Kolmandaks, praegu on võimalik omada rohkem kui ühte aastat ülemäärase puudujäägi korrigeerimiseks, seda juhul, kui majanduslik olukord ei luba kiiret ja laialdast korrigeerimist. Portugali 2003. aasta juhtumit, kus väga suur eelarve korrigeerimine põhjustas languse, tuleks tulevikus vältida.

Neljandaks, praegu saab vältida samasugust kriisi, nagu näiteks 2003. aasta novembrikriis, sest võimalikuks saab artikli 104 lõike 7 kohaselt esitatud ülemkogu soovitusel muutmise teatavatel tingimustel. Mäletatavasti ei seisnenud ülemkogu ja Euroopa Komisjoni vaheline erinevus 2003. aasta novembris soovitusel Prantsusmaale ja Saksamaale, vaid menetluses, kuna Euroopa Komisjon leidis, et esimest soovitusel, mis tulenes artikli 104 lõikest 7, ei saa muuta ja et tuleks välja anda uus soovitus artikli 104 lõike 9 kohaselt.

Kõnealused näited vihjavad sellele, et reformi mõned aspektid võivad edenedes pakti rakendamist parandada.

Lõpetuseks, parema pakti võib saavutada liikmesriikide distsiplineerituma eelarvepoliitika kaudu.

7. Kuidas hindate ümbernimetatud Lissaboni protsessi ehk niinimetatud „kasvu ja töökohtade” strateegia olukorda? Kuidas saaksid EKP ja makromajanduspoliitika kooskõlastamise instrumendid (ulatuslikud majanduspoliitilised suunised, tööhõivesuunised) nimetatud strateegia edukusele kaasa aidata? Milline on Teie kontseptsioon selle kohta, mis puudutab sisenõudluse suurendamise võimalusi ja investeeringute soodustamist ELi-siseselt?

Põhiline vastutus Lissaboni protsessi rakendamise eest lasub liikmesriikidel. Lissaboni protsess võib vaid luua protseduuri parima tegevuspraktika tuvastamiseks, üksteise kontrollimiseks ja konkurentsiks. Kõnealune protsess ei toiminud loodetult osalt sellepärast, et see oli liiga keeruline, et see sisaldas liiga paljusid eesmärgi ega “kuulunud” piisavalt liikmesriikidele. Elluäratatud protsess on sisuline edenemine. Kuna see tegeleb mõne varasema nõrga kohaga. Kuid põhiliseks edu võtmeks jääb riiklike asutuste valmisolek reforme rakendada.

Kui tagasi vaadata, on sisulisi reforme rakendatud mitmetes riikides, seda eriti tööjõuturul ja

sotsiaalhoolekandesüsteemis. Kuid teha jääb palju.

Õigupoolest on riigisisene reformiprotsess kallatud üle kõhklustega, eriti selles osas, kas kavandatud reform tegeleb tõhusalt ja resoluutselt asjakohase probleemiga või kas edaspidi oleks vaja lisareforme. See on kaldunud tarbijat ja äriusaldust ning seega ka riiklikku nõudlust alla suruma. Selle tulemusel on kasvanud ettevaatussäästud. Uuesti läbi vaadatud Lissaboni protsess püüab jagu saada mõnest minevikus esinenud probleemist, lihtsustades protseduure ja edendades omandiõigust. Samuti on oluline luua valitsustele reformide, isegi selliste, mis võivad lühiajaliselt kulukad olla, ettevõtmiseks stiimuleid. Uuesti läbi vaadatud stabiilsuse ja kasvu pakt loob mõningaid stiimuleid, eriti andes riikidele rohkem aega eelarvepoliitika keskmise tähtaja eesmärgiga kohandumiseks.

Üks hiljutine näide Austria juhtumi näol, kus aastatel 2003–2004 juhatati sisse peamine pensionireform, mis parendas oluliselt selle tuleviku võlaprofiili jätkusuutlikkust ning mida lubati rakendada paralleelselt maksukärbetega, mis tõi kaasa ajutise kõrvalekaldumise tasakaalulähedasest eesmärgist. Kompromissi lühiajaliste eelarvemeetmete ja pikemaajalise positiivse mõju vahel kasvule ja jätkusuutlikkusele saab kasutada põhiliste reformide avalikkusepoolse heakskiidu soodustamiseks.

EKP aitab Lissaboni strateegia edukusele kaasa eelkõige oma mandaadi juurde jäämisega, st kindlustades hindade stabiilsust. EKP võib kaasa aidata ka ühtsemate finantsturgude kaudu (vt allpool olevaid 13. ja 14. küsimuse vastuseid).

Samuti on tähtis rõhutada, et paremini toimiv Euroopa ühine turg teeb rahapoliitikale hindade stabiilsuse saavutamise ja kasvu toetamise kergemaks. Nagu mainitud 5. küsimuses, on tööjõu- ja toodete turu jäikused säilitanud euroalal inflatsiooni hiljutise languse ajal ülalpool kahte protsenti, vähendades nõnda EKP võimet intressimäärasid edasi kärpida, toetamaks majanduslikku aktiivsust, nagu seda tegi föderaalreserv USAs.

Mis puudutab riiklikku nõudlust, nõuab selle elluäratamine leibkondade ja ettevõtete usalduses eelkõige seda, mis puudutab edaspidiseid tuluvooge. Lahendamata pensionide probleem tekitab jätkuvalt ebakindlust edaspidise maksustamise ja sotsiaalabi oodatud tasemel. Lühiajaliselt suurendab see ettevaatussääste ja pärsib tarbimist ja investeringuid. Reformid, mis tegelevad üksnes probleemi ühe osaga, tekitades ootusi, et tulevikus võib vaja minna lisareforme, kipuvad halvendama sotsiaalset kliimat ning seega pärssima nõudlust. Reformid peavad keskendunult käsitlema majanduse struktuurilisi probleeme, et taastada usaldust, mis on suurema kogunõudluse eeltingimuseks.

8. Palun loetlege tähtsuse järjekorras struktuurilised reformid, mis Teie arvates on ELis prioriteetsed, ja põhjendage oma valikuid.

ELi ja USA tulu võrdlus elaniku kohta näitab, et samas, kui tootlikkus ühe töötatud tunni kohta on Atlandi ookeani üleselt enam-vähem sarnane, on Euroopas ühe elaniku kohta töötatud tundide arv oluliselt väiksem ja osalusmäär oluliselt madalam. See viitab sellele, et tööjõuturureform on ikka Euroopas võtmeks, kui me tahame konkureerida USAg ja nende elatustasemeni jõuda. Me peame Euroopas rohkem töötama ja Euroopas vajab tööd üha rohkem inimesi, eriti naised ja eakad töötajad.

Teine reformi tähtis valdkond on toodete turu liberaliseerimine, seda eriti teenindussektoris.

Jällegi näitab võrdlus USAga, et Euroopa jääb maha tehnoloogilise progressi rakendamises teenuste sektoris. Takistused esinevad sisenemisel piiratud suurusega turule ning ei võimalda seega majanduslikku mastaabisäästu täielikult rakendada, muutes seeläbi investeerimised, eriti uurimis- ja arendustegevusse vähem ligitõmbavaks.

Lõpuks, väikeste ja keskmise suurusega ettevõtete laialdasem baas nõuab tõhusamat lõimunud Euroopa finantssüsteemi jaemüügi tasandil. Finantsturgude lõimumise edendamiseks ELis on vaja lisameetmeid (vt vastust allpool olevale 13. küsimusele).

9. Kuidas hindate viimatist arengut USA dollari ja euro vahetuskursis? Kuidas hindate ELi ja USA vahelist koostööd vahetuskursside alal? Kas arvate, et keskpangad on võimelised tõhusalt võitlema ülemäärase volatiilsusega? Kui suure tähtsuse omistate kõnealuses kontekstis USA kaksikpuudujääkide põhjustatud ohtudele? Kas arvate, et euro rahvusvahelist rolli tuleks soodustada?

Hiljutisi arenguid valuutaturgudel on iseloomustanud USA dollari ülemäärane juurdevool, mida stimuleerib säästude-investeeringute disproportsiooni ja USA valuutaturul väga järeleandliku olukorra kombinatsioon. Sellise suundumuse lõppemine nõuab, et need kaks faktorit tuleb ümber pöörata.

Veelgi hiljem muutus olukord valuutaturul vähem järeleandlikuks, kui föderaalreserv tõstis intressimäärasid. See aitas kaasa USA valuuta stabiliseerimisele, vähemalt ajutiselt. USA intressimäärade tase püsib majanduskasvu tempo ja suurenevate mõjude valguses inflatsioonile siiski madalal. Föderaalreserv on juba tunnistanud, et see jätkub kinnituva suundumusega.

Jooksevkonto puudujäägi osas näitavad kõige uuemad perspektiivhinnangud edasist laienemist järgmisel kahel aastal. Praegune tendents on selgelt mittejätkusuutlik ning nõuab parandamist. Selline parandamine peaks tulenema eeskätt pigem poliitilisest tegevusest kui turu korrigeerimisest, mis võib kaasa tuua dollari edasise devalvatsiooni. Korrigeerima peaks peamiselt USAs selleks, et vähendada üldsuse mittesäästmist, seda eriti rangema eelarvepoliitika kaudu keskmise tähtaja jooksul, ja et julgustada erasäästmist. Mõningast korrigeerimist on vaja ka Aasia riikides, kus on säästude tase kõrge ja kus valuuta seotakse dollariga. Suurem paindlikkus Aasia valuutades soodustaks USA jooksevkonto puudujäägi korrigeerimist ning jaotaks reguleerimiskoorma suurema hulga riikide ja valuutade vahel.

Keskpangad ei saa mõjutada vahetuskursse üksnes ühepoolse tegevuse kaudu, välja arvatud vahetuskurssi kunstlikult üleval hoides. See tähendab siiski valuutasuveräänsust. See võib vaevalt olla valikuks euroalal, kuna see suunaks valuutapoliitika pigem USA majanduse vajadustele kui euroalal majanduse vajadustele.

Kooskõlastatud tegevus võib valuutaturge mõjutada, seda eriti võitlemaks korratute võtete vastu. Sellist tegevust saab juhtida erinevate vahenditega, alates üldsuse tehtud avaldustest kuni otseostude ja -müükideni turul. Selleks, et olla pikaajaliselt tõhus, peavad sellise tegevusega kaasnema muutused poliitika põhimõtetes. Dollari devalvatsiooni korral oleks eelarvepuudujäägi korrigeerimiseks vaja otsustavamaid meetmeid, et anda usaldusväärsus mis tahes keskpanga tegevusele turgudel.

Kui USA jooksevkontot ei korrigeerita poliitika suhtes võetavate meetmete abil, võiks

korrigeerimine endaga kaasa tuua dollari edasise devalvatsiooni, mis põhjustaks väiksemat kasvu ülejäänud maailmas ning kõrgemaid intressimäärasid USAs, mis omakorda pärsiks aktiivsust teisel pool Atlandi ookeani. Seega saavutataks tõenäoliselt turupõhise lahendusega väiksem majanduskasv kogu maailmas; mida rohkem seda juhtub, seda korratum ja äkilisem on turgude korrigeerimine.

Euro rahvusvaheline osakaal on aastatega üha suurenenud. Euroopa võib sellest suundumusest, madalamate pikaajaliste intressimäärade ja suurema kaitse kaudu valuutakursišokkide vastu vaid kasu saada. Selleks, et olla jätkusuutlik ja mitte kogeda kiiret tagasiminekut, peab see suundumus olema peamiselt nõudluse juhitud ning seda ei tohi kunstlikult toetada. Lisaks sellele ei nõua praeguse tasandi arengud valuutaturgudel ülemäära agressiivset väärtpaberiportfelli ümberkujundamist euro suunas, kuna see avaldaks vahetuskursile edaspidi ülespoole survet.

10. Kuidas saab euroala ja selle valuuta mõju veel soodustada eriti rahvusvahelistes finantsinstitutsioonides? Mida arvate praegusest kooskõlastustasemest, näiteks enne Rahvusvahelise Valuutafondi juhatuse koosolekuid? Alates 1990ndate lõpust on loodud mitmeid foorumeid (nagu näiteks rahandusliku stabiilsuse foorum), on kasutusele võetud mitmeid Rahvusvahelise Valuutafondi instrumente (tinglik krediidiilimiit, finantssektori hindamisprogramm (FSAP) ja hinnangud standardite ja koodide järgimisele (ROSC) ...): kas on võimalik hinnata selliste muutuste mõju rahvusvahelisele finantsstabiilsusele?

Euroalal osalejad, kas otse või vaatlajatena kõikides peamistes rahvusvahelistes foorumites, nagu näiteks Rahvusvaheline Valuuta- ja Rahanduskomitee (IMFC), G7, G10, G20, Finantsstabiilsuse foorum. Mis puudutab valuuta- ja vahetuskursi poliitikat, siis esindab euroala seisukohta kõikidel nimetatud foorumitel EKP ja/või eurogrupi riikide eesistujamaa. Näiteks kui IV artikli euroalateemaline arutelu toimub Rahvusvahelise Valuutafondi juhatuses, avaldab euroala riikidest vaid üks ametliku seisukohavõtu.

Küsimus on, kas kooskõlastamine peaks laienema teistele peamistele rahvusvahelistele finantsküsimustele. Olen selles veendunud ja seetõttu olen isiklikult sellele eesmärgile pühendunud, seda eriti juhatahes Euroopa Rahanduskomitee Rahvusvahelise Valuutafondi küsimustega tegelevat allkomiteed (SCIMF). Viimastel aastatel on SCIMF ette valmistanud ELi ühiseid seisukohti paljudel teemadel, nagu näiteks arenguabi, erasektori kaasamine kriisiotsustustesse, fondi roll madala sissetulekuga riikides jne.

Ära tuleks teha rohkem. Kuna teiste peamiste maailma piirkondade tähtsus kasvab ning need nõuavad rahvusvahelistes finantsinstitutsioonides suuremat rolli ja häält, on olemas oht, et Euroopa kaotab oma mõju juhul, kui tema esindatus jääb killustatuks. Aja jooksul on soovitatavaks lahenduseks üks ELi koht Rahvusvahelises Valuutafondis ja Maailmapangas, mis maksimeeriks ELi intressid ja võimaldaks ELil omada kaalu, mis oleks võrreldav tema finantspanusega arengusse ja finantsstabiilsusesse.

Mis puudutab uute foorumite tõhusust, siis on raske hinnata seda, kuidas need on kaasa aidanud rahvusvahelisele finantsstabiilsusele. Standardite ja koodide vastuvõtmine on muidugi suurendanud poliitika läbipaistvust ning võimaldanud turul osalejatel paremini hinnata erinevate maade majanduslikke olusid ja poliitikat. Rahvusvahelise Valuutafondi

juurdepääsupoliitika ülevaatamine on samuti suurendanud läbipaistvust riikide finantsabi saamise teel, vähendades nõnda moraalselt ohtu. Lõpuks, peamine stabiilsuse allikas on siiski pärit paremast makromajanduslikust ja struktuurilisest poliitikast, mida juhivad paljud esilekerkivad turumajandused nii Aasias kui ka Ladina-Ameerikas.

C. Finantsstabiilsus ja järelevalve

11. Milline vastutus ja roll peaks olema EKP-l seoses finantsstabiilsusega? Kas oleksite selle poolt, et EKP finantsstabiilsust käsitlevad aruanded avaldatakse?

Asutamislepingus ja EKP põhikirjas määratakse kindlaks EKP-le esitatavad mitmed ülesanded, mis on seotud finantsstabiilsusega. Esiteks on EKP kohustatud kaasa aitama poliitika tõrgeteta juhtimisele, mida järgivad krediitdiasutuste ja finantssüsteemi stabiilsuse usaldusjärelevalvega seotud pädevad asutused. Kõnealune funktsioon on määratud täiendama nende riiklike asutuste rolli, kes on otseselt vastutavad finantsstabiilsuse ja järelevalve ees asukohamaades. Lisaks sellele vastutab EKP maksesüsteemide tõrgeteta töö edendamise eest euroalal. Kõnealune funktsioon aitab finantsstabiilsusele vahetult kaasa, arvestades turu infrastruktuuri kui finantssüsteemi peamist koostisosa ning kui võimalikku kanalit laastavale mõjule pingeolukordades.

Nagu igal teisel keskpangal, millel ei ole otsest järelevalvekohustust, on EKP-l suur huvi finantsstabiilsuse poole püüdlemise vastu euroalal. Esiteks on finantsstabiilsus eeltingimuseks hindade stabiilsuse saavutamisel: pole tõenäoline, et hindade stabiilsus saab eksisteerida ilma finantsstabiilsuseta. Veelgi enam, tõhus valuutapoliitika ülekandemehhanism peab toetuma stabiilsele finantssüsteemile. Seega huvitab keskpanku finantssüsteemi võimaliku kaitsetuse jälgimine ning finantssüsteemi suutlikkus vastu panna kahjulikele vapustustele. Lõpuks, keskpangad on huvitatud sellest, et regulatiivne ja järelevalvealane raamistik ning finantssüsteemi stabiilsuse tagamise süsteemid töötaksid tõhusalt.

EKP rolli tuleks näha euro finantsturgude jätkuva lõimumise valguses. Rahanduslik lõimumine tugevdab finantsinstitutsioonide, turgude ja turgude – pingeolukordades – vahelisi sidemeid, saab suurendada finantsšokkide ulatust, mis levib üle riigipiiride ja seda süstemaatilise ohuga, mis niimoodi võtab euroala mõõtmel. Euroala institutsioonidel, kes vastutavad finantsstabiilsuse säilitamise eest, peavad seega olema valmis asjakohased korraldused asjaspepuutuvate ülekandekanalite jälgimiseks ja võimalike ähvardavate ohtude ohjeldamiseks.

EKP aitab organiseerimisele kaasa järgmiste vahendite kaudu:

- euroala finantssüsteemi süstemaatilise seire sisseseadmine (vt allpool), mis kaasneb riiklikul tasandil juhitud finantsstabiilsuse seirega;
- keskpankade ja järelevalveasutuste vahelise koostöö edendamine Eli tasandil ühishuvi puudutavates küsimustes – mis toimub panganduse järelevalve komitee kaudu –, mis täiendab seda liiki koostööd riiklikul tasandil;
- tõhusate finantsnormatiivide ja järelevalvenõuete kujundamisele kaasaaitamine

rahvusvahelisel, Euroopa ja riiklikul tasandil, eriti ametlike seisukohtade kaudu, mis käsitlevad mis tahes ühenduse ja riiklikku seadusandlust panganduse järelevalve ja finantsstabiilsuse valdkonnas.

Mis puutub EKP finantsstabiilsust käsitlevate aruannete avaldamist, siis EKP avaldas esimest korda tervet euroala käsitleva finantsstabiilsuse ülevaate 2004. aasta detsembris ja ma olen selgelt selle poolt. Ülevaate avaldamise eesmärk on edendada finantstööstuses ning üldsuse seas laialdaselt teadlikkust küsimustes, mis on seotud euroala finantssüsteemi stabiilsuse kindlustamise ja võimalike ohtude vähendamise viisidega.

12. Millisena näete Te EKP rolli panganduse järelevalves Lamfalussy protsessi ja praeguste kõneluste protsesside kontekstis, mis puudutavad võimalikku üleeuroopalist finantsteenuste regulaatorit?

Lamfalussy protsessi eesmärgiks on tuua kokku kõik asjakohased riiklikud ja ELi institutsioonid erinevates usaldatavusnormatiividega seotud valdkondades. Arvestades, et rahapoliitika juhtimine euroalal likviidsuse kindlustamise kaudu ja maksesüsteemide sujuva toimimise edendamine on tihedalt seotud üksikute krediitiasutuste maksevõime, kasumlikkuse ja likviidsuse järelevalve funktsiooniga (vt vastust 11. küsimusele), mängib EKP Lamfalussy protsessi kõikidel tasanditel olulist rolli.

Arvestades panganduse järelevalve juhtimist ühtsel turul, on asukohamaa kontrolli ja vastastikuse tunnustamise põhiprintsiibid olnud tõhusad ning need on ka märkimisväärsele edenemisele lõimumise suunas kaasa aidanud. Ühtne turg ei vaja tingimata tsentraliseeritud järelevalvet. Selleks, et detsentraliseeritud järelevalve oleks tõhus, peab siiski olema täietud rida tingimusi. Esiteks ei tohiks olla materiaalseid vastuolusid riiklike eeskirjade vahel, mis toovad rahandusasutustele kaasa kulusid, eriti piiriülese ettevõtlustegevuse juhtimiseks. Teiseks peaks järelevaatajate vahel olema tõhus teabevahetusealne koostöö, et jälgida finantsarenguid, võttes arvesse kõrvalmõjusid ja piiriüleseid tegevusi, ja et vältida kriiside tekkimist. Kolmandaks peab olema tõhus kriisiohjamise raamistik, tegelemaks eriti suurte ja komplekssete finantsinstitutsioonidega, kellel on märkimisväärsed piiriüleseid tegevused.

Mida rohkem finantsturge lõimub, ja mida rohkem piiriülene tegevus ELi-siseselt areneb, seda tugevamad peavad olema riiklike ja ELi järelevalveametnike koostööstuskokkulepped. Kõnealuses kontekstis oli Lamfalussy raamistiku laiendamine pangandus- ja kindlustussektoritele vajalik selleks, et ELis soodustada edaspidi finantsjärelevalvet.

Arutelud üleeuroopalise finantsteenuse regulaatori üle on veel väga varajases staadiumis. Sedamööda, kuidas kasvab üleeuroopaliste pangandus- ja rahandusinstitutsioonide arv, suureneb üleeuroopalise järelevalveasutuse osa ning seda hinnatakse valitsevate koostöömehhanismide stabiilsuse suhtes, nagu osundab Lamfalussy aruanne. Üleeuroopalise regulaatori loomine tekitab rea keerukaid, eriti juriidilist laadi küsimusi, millega tuleks tegeleda.

13. Mis on Teie meelest kõige pakilisemad küsimused finantsteenustealases seadusandluses, mis jäävad lahendada pärast finantsteenuste tegevusplaani? Kas on vajalik suurem turu üldjärelevalve Euroopa regulaatorite poolt hiljutiste, mõnedes riikides turgudega manipuleerimisega seotud süüdistuste taustal?

Kuna läheneb finantssektori hindamisprogrammi (FSAP) lõpuleviimine, on alanud arutelu, mis käsitleb vajadust uue ühenduse strateegia järele, mis on kavandatud selleks, et saada finantsintegratsioonist saadavat kogu kasu. Euroopa Komisjoni egiidi all läbi viidud esimene hindamine näitab, et FSAP on olnud üsna edukas, kuna see andis ühtsele finantsturule põhilise seadusandliku raamistiku.

FSAPi raames võetud meetmed on täitnud oluliselt seadusandlikke lünki ELi tasandil panganduse, kindlustuse, väärtpaberite ja finantskonglomeraatide valdkonnas. FSAPi meetmetel võtab siiski tükk aega, et oma täielikke mõjusid rakendada. Igal juhul on tõenäoline, et tõeliselt integreeritud finantsturgude takistused jäävad püsima enamikus majandusharudes. Eriti tõlgendatakse ja rakendatakse ELi eeskirju ikka veel erinevalt, põhjustades nõnda piiriülese majandustegevuse kulusid, mis on turu killustumise allikaks. Avaliku võimu organite FSAPi järgset tegevuskava peaks inspireerima järgmised peamised eesmärgid:

- i) kasutada täielikult Lamfalussy raamistiku potentsiaali, saavutamaks ELi tasandil regulatiivset ja järelevalvealast ühtimist;
- ii) määrata kindlaks ning käsitleda ettevaatusega järelejäänud takistusi piiriülesel teenuste osutamisel ELis kuni ELi turu täieliku lõimumiseni;
- iii) kasutada ära kõiki saadaolevaid ELi konkurentsipoliitika vahendeid, et käsitleda mis tahes takistusi konkurentsivõime finantssektoriga;
- iv) julgustada tööstust kasutama iga võimalust ELi turu lõimumise soodustamiseks.

Vajadusel võiks valikulisel alusel vastu võtta uued seadusandlikud meetmed, mille eesmärgiks oleks täita mõned lüngad ELi regulatiivses raamistikus või hoida olemasolev seadusandlus ajakohasena. Kõik õigusnormide algtatamised vajavad hoolikat hindamist ja tähelepanelikku kulude ja tulude analüüsi ning kaasatust tööstusesse.

Mis puudutab küsimuse teist poolt, märgiksin, et hiljutiste väidetavate turuga manipuleerimise juhtumite puhul reageerisid väärtpaberite järelevalveametnikud üle kogu Euroopa üsna kiiresti, alustades uurimisi. Oodatakse, et uued ühtlustatud turgudega manipuleerimise vastased eeskirjad tugevdavad edaspidi regulatiivset raamistiku. Kui uued eeskirjad on kõikides liikmesriikides täielikult rakendatud, võimaldab direktiiviga ette nähtud kooskõlastusmehhanism järelevalveasutustepoolset sarnaste, võimaliku piiriülese ulatusega juhtumite tõhusamat kontrollimist.

14. Mida arvate eelseisvatest ettepanekutest luua uus õiguslik raamistik maksete tarvis ELi siseturul? Kuidas saab EKP aidata kaasa reaalse ühtsete maksete – nii jae- kui ka hulgimüügit maksete – piirkonna teostumisele Euroopas?

Tervitan Euroopa Komisjoni eesmärki luua raamistik ühtsele ja kaasaegsele maksete turule ELis, mis ergutab uuendustegevust ja kindlustab võrdse regulatiivse mänguruumi. Euroopa Komisjoni praeguse direktiivi eelnõu ettepaneku head küljed seisnevad selles, et selle eesmärk on täielik ühtlustamine, kõrvaldades seeläbi takistused teel tõeliselt ühtsele turule. Mõned kavandatud õigusakti eelnõu sätted võivad nõuda edasisi arutelusid. Üks küsimus

puudutab näiteks kapitali piisavust maksetegevuses esinevate finantsriskide puhul. Nõue sõltub potentsiaalsete finantskahjuriskide suuruselt ja kestvusest, millest makseasutused sõltuvad. Teine probleem puudutab järelevalvelaseid nõudeid nn "makseinstituutidele", kellel on lubatud välja anda ja omandada kaarte kapitalivajadusest sõltumata.

Seadusandlik protsess annab ELi seadusandjatele võimaluse võtta arvesse kõiki probleeme selleks, et edendada Euroopas makseteenuste ühtset turgu. Üleregulatsiooni tuleks vältida. Põhitähelepanu tuleks koondada sellele, et olemasolev seadusandlus toimiks.

EKP panustab ühtsesse makseteenuste turgu ELis, eriti ühtsesse euromaksete alasse nii hulgi- kui jaemüügiturul.

Hulgimüügi maksetes on TARGET süsteem aidanud kaasa konsolideerimisele ELis alates selle käivitamisest 1999. aastal. 2004. aastal oli TARGETi turuosa umbes 60% hulgimüügi kaubanduse kogumahust. Äritavade ühtlustamise osas on ikka veel arenguruumi. Eeldatakse, et TARGET2 kasutuselevõtuga, mis kuulub ellurakendamisele aastal 2007 ja mis vahetab ühtse tehnilise platvormiga välja praeguse süsteemi, kaasnevad täiendavad parendused. TARGET2 võimaldab ka ühtlustatud teeninduse taset, mis kindlustab võrdse mängumaa pankadele kogu Euroopas. Seda toetab ühtse hinnastruktuuri rakendamine nii siseriiklike kui välismaksete jaoks. Lisaks sellele pakub TARGET2 uusi omadusi, mis võimaldavad pankadel euro likviidsuse juhtimist paremini integreerida.

Jaemüügi makseteenuste osas on EKP kui muutumise katalüsaatori rolliks soodustada ühtse euromaksete ala (SEPA) loomist. Eesmärgiks on toetada turumajanduslikku isereguleerivat integratsiooniprotsessi, millega kaasnevad vajadusel regulatiivsed meetmed.

EKP peaks jälgima seda progressi ja iga rahvusliku pangandusringkonna poolset panustamist SEPAsse EPK abiga.

15. Kas uus kapitali piisavuse direktiiv (Basel II ettepanekud) on laias laastus Euroopa kodanikele kasulik? Selles kontekstis peaks EKP jälgima potentsiaalseid eeltsüklilisi mõjusid, mis tulenevad riskipõhisest Basel II aluseks olevast lähenemisest: kas eeldate, et kõnealused mõjud on märkimisväärsed?

Kavandatud direktiivid on finantsteenuste tegevuskava olulised komponendid. Nende eesmärgiks on moderniseerida olemasolevat krediitiasutuste ja investimisfirmade kapitali piisavuse raamistikku. Kui liikmesriigid on direktiivid nõuetekohaselt üle võtnud, tagavad need kapitali mõõtmise rahvusvahelise ühtlustumise ja rahvusvaheliselt aktiivsete pankade kapitalistandardite korrigeeritud raamistiku sidusa kohaldamise kogu ELis.

Basel II aitab tugevalt kaasa pankade julgeolekule ja kindlusele ning finantssüsteemi kui terviku stabiilsuse suurendamisele. Sellel eesmärgil antakse uuele kapitali piisavuse raamistikule struktuur, mis tugevdab stiimuleid pankade usaldusväärseks juhtimiseks. Samuti näeb see ette, et panga järelevalveametnikud on otseselt seotud pankadesisese riskide mõõtmise kehtivaks tunnistamisega ning kapitali puhvervaru määramisega. Lõpuks, viies sisse avalikustamismõõdet, loob see keskkonna, kus on turul osalejatel parem juurdepääs riskialasele teabele iseseisvates pankades nii, et saab esile tuua tõhusamat turudistsipliini. Sel moel tugevdab raamistik usaldust finantsinstituutides ja tugevdab tarbijakaitset ELis.

Paljud kommenteerijad on keskendunud potentsiaalselt negatiivsetele mõjudele, mis võib uutel kapitalinõuetel olla väikeste ja keskmise suurusega ettevõtete rahastamisele. Eriti väljendati muret, et kvantitatiivsed klassifitseerimismeetodid panevad finantsnäitajatele suuremat rõhku kui kvalitatiivsetele faktoritele, nagu ettevõtja suutlikkus või äriplaanid. Näib, et Basel II raamistik, nagu on avaldatud 2004. aasta juunis, on hajutanud kõik need mured. Uurimus näitab, et enamikult väikestelt ja keskmise suurusega ettevõtetelt oodatakse seda, et neile langeb osaks pigem soodsam kohtlemine kui Basel I kohaselt.

Enamikku kasust on oodata siis, kui uut süsteemi hakatakse täiel režiimil rakendada. Ei saa välistada, et üleminekuajal võivad mõned finantsinstitutsioonid ja kliendid mõjutatud saada. See vajab jälgimist.

Mis puudutab küsimuse teist poolt, siis eeltsüklilisus viitab nähtusele, kus pankade laenamistegevus kipub järgima samasugust tsüklilist mudelit, nagu seda on reaalmajanduse mudel, st tugev kasv majanduslikus tõusust ja aeglane kasv või isegi langus majanduslikus languses, seeläbi süvendades sellist mudelit. Üldiselt näitab pankade tegevus eeltsüklilisi karakteristikuid hoolimata kapitalinõuete kujundamisest, mis tekitab näiteks asümmeetrilise teabe olemasolu või turu puuduste arvestuse. Selleks, et tegelda lisaeeltsüklilisusega seotud muredega, on Basel II raamistikus rida erimeetmeid, mis vähendavad oluliselt sellise mõju ulatust. Siiski on vaja hinnata seda, kuidas raamistik praktikas selles suhtes töötab. EKP panustab direktiivide võimalike mõjude majandussüklile perioodilisse seiresse. Euroopa Komisjon esitab seejärel kaks korda aastas aruande Euroopa Parlamendile ja ülemkogule.

16. Missuguste väljakutsetega seisab Teie arvates EKP rahapoliitika silmitsi ettevalmistuse ajal euroalaga liitumiseks uute liikmesriikide poolt, kes ühinesid ELiga 2004. aastal? Milline on Teie arvamus tempo kohta, millega nad peaksid rahaliiduga ühinema ja kõiki lähenemiskriteeriume ja osalust vahetuskursi mehhanismis (ERM II) arvestades euro kasutusele võtma?

Uute riikide peamiseks väljakutseteks on see, et nad peavad enne euroalaga liitumist saavutama jätkusuutliku lähenemise. Lähenemiskriteeriumeid on kirjeldatud asutamislepingus (seal mainitakse eriti inflatsiooni, pikaajalisi intressimäärasid, ülemäärase puudujäägi vältimist ja lisaks keskpangast sõltumatusele osalemist ERMis). Neid hindavad EKP ja Euroopa Komisjon. Sellest seisukohast tuleb tagada võrdne kohtlemine eelmiste juhtumitega.

Eurosystem juhib oma rahapoliitikat eesmärgiga saavutada hindade stabiilsus euroalal tervikuna. Seega ei saa rahapoliitika võtta arvesse riikide eriomasusi ega erinevusi. Uued liikmesriigid on ülejäänud euroalaga võrreldes SKP põhjal suhteliselt väikesed. Iga võimalik kasutuselevõttuga seotud probleem, kui üldse, kerkiks eelkõige esile nendes riikides.

Esimene väljakutse, mis ei ole otsesõnu lähenemiskriteeriumide osa, võiks olla uute riikide riiklike keskpankade Eurosystemi sisene integratsioon. See tähendab näiteks nende maksesüsteemide ühendamist euroala maksesüsteemiga (TARGET) ja rahapoliitika instrumentide ja menetluste integreerimist olemasolevas detsentraliseeritud struktuuris. Sellest vaatepunktist tuleb ära teha palju tööd, aga tuleb hoolitseda selle eest, et üleminek oleks sujuv.

Teine väljakutse võiks tuleneda võimalikest erinevustest rahapoliitika ülekandemehhanismides, tulenedes näiteks finantssektori arengu olukorras esinevast

erinevusest. See võiks tähendada seda, et intressimäärade muutustel võib olla erinev mõju kui ülejäänud euroalal, arvestades viiteaegu ja suurust. Mõned nendest erinevustest on sisetekkelised ning seega määratud muutuma aja jooksul väiksemaks, nagu juhtus praeguste liikmetega. Mõned teised erinevused võivad nõuda finantssüsteemi ja muude turgude reforme.

Mis puudutab euroalasse sisenemise kiirust, siis eelnevalt kindlaksmääratud ajakava ei ole. Osalus ERM II-s on vajalik eeltingimus, kuid mitte piisav tingimus. Arvestatakse kõiki kriteeriume, tõestamaks, et lähenemine on jätkusuutlik.

D. EKP töö ja demokraatlik aruandekohustus ja läbipaistvus

17. Kas juhatuse liikmete erinevad vastutused ei peaks aja jooksul muutuma kooskõlas EKP ülesannetes ja prioriteetides toimuvate muutustega?

EKP juhatuse vastutusi teostatakse kollegiaalsel viisil ja juhatus on selle eest kollegiaalselt aruandekohustuslik. Väljastpoolt nendest ühisvastutustest tulenevaid otsuseid ettevalmistavad ja esindavad ülesanded jaotatakse ühisotsustuse kaudu, mis põhinevad mitmel kriteeriumidel, nagu näiteks tõhusus, kogemus, eelistused. Kõnealuste kriteeriumide täitmine ning EKP kujunevad ülesanded ja prioriteedid võivad aja jooksul nõuda erinevate funktsioonide mõningast rotatsiooni.

18. Kas oskaksite kirjeldada üksikasjalikult kontseptsiooni demokraatlikust vastutusest üldiselt seoses EKP ja keskpangandusega?

EKP-le on antud selge eesmärk: säilitada hindade stabiilsus ning vastavalt sellele toetada ELi majanduspoliitikat. EKP peab niisiis regulaarselt aru andma kõnealuse ülesande saavutamiseks tehtud tööst.

Demokraatlik aruandekohustus on funktsioon, mida kõik mittevalitud organid, kellele teatav ülesanne on delegeeritud, peavad täitma. Aru anda tähendab selgitada eesmärgi saavutamiseks võetud meetmeid, kõnealuste meetmete põhjuseid ja nende tõhusust.

Aruandekohustust tuleb teostada nende organite ees, kes on ülesande andnud, ja nende ees, kes esindavad üldhuvi, mida delegeeritud tegevused mõjutavad. EKP puhul tuleks aruandekohustust teostada nende organite suhtes, kes esindavad euro vastu võtnud elanikkonna üldhuvi, eriti Euroopa Parlamendi ja ülemkogu suhtes.

EKP teostab aruandekohustust Euroopa Parlamendile selle presidendi regulaarsete ärakuulamiste kaudu. Lisaks sellele võtab EKP president osa Eurogroupi koosolekutest ning Eurogroupi president kutsutakse osalema EKP nõukogu koosolekutele.

EKP annab oma otsustest aru ka üldsusele ja seda regulaarsete pressikonverentside kaudu, mis toimuvad pärast ülemkogu kohtumisi, kus võetakse vastu poliitikat puudutavad otsused, ning oma kuukirja ja aastaaruande avaldamise kaudu.

Võrreldes teiste keskpankadega on EKP-l ühed kõrgeimad aruandekohustuslikkuse nõuete standardid.

19. EKP on kaua aega hoidunud tunnustamast Euroopa Parlamendi nõuet avaldada panga nõukogu koosolekute protokolle. Mis on Teie arvates sellise avalikustamise takistused ja ebamugavused? Kas oleksite EKP nõukogu koosolekute protokollide lähitulevikus avaldamise poolt?

EKP nõukogu koosolekute protokollide avaldamist võiks vaadelda kui viisi, mille kaudu EKP teostaks aruandekohustust. Siiski on tähtis tunnustada, et EKP nõukogu on kollegiaalorgan, nagu näiteks Euroopa Komisjon või Euroopa Ühenduste Kohus. See tähendab, et EKP nõukogu liikmed vastutavad ühiselt nõukogu poolt vastu võetavate otsuste eest ning on seega ühiselt aruandekohustuslikud. Aruandekohustust tuleb teostada EKP poolt vastu võetud teatavate otsuste suhtes, mitte protsessi suhtes, mis nende otsusteni on viinud, st hääletamine, nagu viitaks protokollide avaldamine. See on praegu nii ka Euroopa Komisjoni ja Euroopa Ühenduste Kohtu puhul, kes avaldavad oma otsused ja oma otsuste põhjendused, kuid ei avalda koosolekute protokolle ega otsusele jõudmiseks korraldatud hääletusi.

EKP nõukogu koosseis teeks individuaalse aruandekohustuse rakendamise raskeks. Samas, kui president ja juhatuse liikmed määratakse “Euroopa” protsessi teel, kaasates nõukogu, EKPd, Euroopa Parlamenti ja Euroopa Ülemkogu, nimetatakse riikliku keskpanga juhatajad “riiklike” menetluste teel. Teisalt ei saa nende aruandekohustust teostada riiklike institutsioonide ees, nagu näiteks rahvuslike parlamentide puhul parlamendid, sest nende vastutus on euroopaline, hindade stabiilsus on euroalal, mitte nende asukohamaal. Nende aruandekohustust ei saa teostada ka Euroopa institutsioonidega, kes ei ole nende ametisseääramisel osalenud. See on põhjus, miks EKP aruandekohustus saab olla vaid kollegiaalne, mitte individuaalne, välja arvatud juhul, kui rahvuslike keskpankade juhatajate ametisseääramise korda muudetakse ja kui see muudetakse rohkem “Euroopa-üleseks”.

20. Millised järeldused teete Föderaalse Reservpanga ja EKP läbipaistvuse poliitika võrdluse põhjal? Mida arvate Föderaalse Reservpanga või Inglismaa Keskpanga (Bank of England) koosolekute avaldamise kohta nende poolt? Kas arvate, et kõnealust poliitikat võiks kohaldada EKP?

Läbipaistvus on oluline, sest keskpanga otsused, eriti need, mis puudutavad rahanduspoliitikat, võivad põhjustada tulu ümberjaotamise turul osalejate vahel, eriti laenuandjate ja laenuvõtjate vahel. Läbipaistvus tagab, et turul osalejatel on juurdepääs samale teabele ja seega toimub turuhindade kujunemine (eriti intressimäärade kujunemine) võrdse juurdepääsu alusel. See tagab ka, et turul osalejad on poliitilistes otsusteks hästi ette valmistatud, mis stimuleerib rahapoliitika impulsside ülekandmist finantsturgude kaudu.

Nagu kirjandus on näidanud, on EKP sama läbipaistev – kui mitte läbipaistvam – kui muud tähtsamad keskpangad.

Rahapoliitika eesmärk on selgelt määratletud (see ei ole nõnda näiteks Föderaalse Reservpanga puhul) ja seda ei saa omavoliliselt muuta (nagu Inglismaa Keskpanga puhul saab

seda teha valitsus).

Rahapoliitika instrumendid ja menetlused on tuntud ja toetuvad lihtsatele läbipaistvatele operatsioonidele, jättes öölaenude ja pikaajaliste laenude intressimäärade kujundamise turumehhanismide hooleks.

Poliitiliste otsuste strateegia ja taustaanalüüs on hästituntud ja neid on regulaarselt selgitatud mõni minut pärast otsuste vastuvõtmist EKP presidendi otsepressikonverentsil. EKP kord kuus ilmuv infoleht avaldatakse suurema hulga taustaanalüüsiga vaid mõni päev pärast seda. Regulaarselt avaldatakse personali prognoose ja majandusanalüüse, mille põhjal võetakse vastu otsuseid.

See ei tähenda, et lisaparendusi ei saa teha. Isegi viimase mõne aasta jooksul on läbipaistvuse suurendamiseks tehtud mitmeid algatusi. Ma isiklikult omistan sellele probleemile suurt tähtsust ning annan oma panuse tagamaks, et EKP säilitab selles valdkonnas oma juhtpositsiooni.

Mis puudutab koosolekuprotokollide avaldamist, siis avaldamine kui selline ei anna lisateavet otsuse enda sisu, vaid pigem otsuse vastuvõtmiseni välja viinud menetluse kohta. Nagu ma eelpool mainisin, tuleneb Föderalse Reservpanga ja Inglismaa Keskpanga (Bank of England) EKP nõukogu koosseisu ja liikmete ametissemääramise erinevusest, mis teeb viimase pigem kollektiivselt kui individuaalselt aruandekohustuslikuks. Tõsiasi, et EKP ei avalda oma koosolekuprotokolle, ei vähenda asjakohase teabe hulka, mida turul osalejad vajavad selleks, et oma tegutsemist tõhusalt korraldada.

MENETLUS

Pealkiri	Nõukogu soovitus määrata Lorenzo Bini Smaghi Euroopa Keskpanga juhatuse liikmeks	
Viited	6289/2005 – C6-0054/2005 – 2005/0802(CNS)	
Õiguslik alus	art 112 lg 2 punkt b (EÜ)	
Menetlusalus	art 102	
EP-ga konsulteerimise kuupäev	8.3.2005	
Vastutav komisjon Konsulteerimise kuupäev	ECON 10.3.2005	
Raportöör nimetamise kuupäev	Pervenche Berès11.4.2005	
Aseraportöör	Christa Randzio-Plath	
Arutamine komisjonis	19.4.2005	
Vastuvõtmise kuupäev	19.4.2005	
Lõpphääletuse tulemused	poolt: 16 vastu: 2 erapooletuid: 1	
Lõpphääletuse ajal kohal olnud liikmed	Pervenche Berès, Pier Luigi Bersani, Udo Bullmann, Paolo Cirino Pomicino, Benoît Hamon, Wolf Klinz, Piia-Noora Kauppi, Christoph Konrad, Enrico Letta, Hans-Peter Martin, John Purvis, Alexander Radwan, Bernhard Rapkay, Dariusz Rosati, Antolín Sánchez Presedo, Peter Skinner, Sahra Wagenknecht	
Lõpphääletuse ajal kohal olnud asendusliikmed	Katerina Batzeli, Satu Hassi	
Lõpphääletuse ajal kohal olnud asendusliikmed (kodukorra art 178 lg 2)		
Esitamise kuupäev – A6	20.4.2005	A6-0094/2005
Märkused	...	